Ens posem màscares?

Per MontserratC el dc., 31/01/2018 - 09:00

Senyores i senyors, amb tots vostès..., el carnestoltes ja és aquí. Arriben els dies de disbauxa, de màxima diversió, en què el fre i els límits sembla que no existeixin, que no tinguin aturador. Tot s'hi val, tot està permès, no hi haurà qui ens pari, podem ser els reis del mambo. Sí, ja ens hem cruspit un mes d'aquest any, ja fa temps que hem paït els torrons, ja estem de segones rebaixes i el món continua girant, rodant i canviant, en moviment constant.Per Carnestoltes ens divertim, és clar! Podem sortir, ballar, saltar... Només faltaria! I, com en tot, si ho vivim des de dins, si participem en rues, si seguim totes les tradicions, encara ens ho podem passar molt millor. Podem viure l'esforç, la preparació d'una comparsa, el treball en equip, un voler fer bé les coses com en una prova, com un examen, una diversió assegurada amb companys, amics i veïns, uns moments de nervis esperant la puntuació, la valoració, i una recompensa: les rialles, el bon humor, els aplaudiments i, amb una mica de sort, els premis.
Com vivim aquests dies esbojarrats? Què fem? Som coherents amb el que pensem, diem, vivim i fem? Potser ja ens va bé de tant en tant esbargir-nos una mica, deixar-nos anar... Però ens amaguem rere màscares perquè no ens descobreixin, perquè ningú ens reconegui, per por que ens vegin o per por de fer el ridícul? Amaguem qui som per si ens enxampen *in fraganti*, per si ens excedim o anem passats de voltes? O, ben mirat, tant ens és si ens veuen cometre errors perquè, total, tots som pecadors, tots som humans i ens podem equivocar alguna vegada...?
Vivim en un món, en uns temps, en què potser trobem desassenyats certs comportaments, però no ens hi fiquem per allò que tothom és lliure de fer el que vulgui, perquè això de la correcció fraterna ja no es porta, perquè pensem que cadascú faci i cregui el més convenient, segons la seva consciència, perquè no hem de jutjar el que facin o el que deixin de fer els altres... Realment segur que n'hem vist de tots colors i que pensem que ja no ens pot escandalitzar res, que ja no ens pot sorprendre res. Però, de cop, pam! Apareixen uns cartells polèmics de Carnestoltes, provocadors, i unes *xirigotes* curioses i uns versos satírics que ofenen el personal. Podem passar d'això, fer com si no anés amb nosaltres, com si no ens afectés gens, com si no ens n'adonéssim. A alguns, se'ls diria que tenen la pell molt fina, a d'altres que tenen molt poc sentit de l'humor... I és que, ben mirat, no es tracta de ser irreverents?, de saltar-nos les normes i les lleis? D'allò que queda tan bé de dir que cadascú faci el que li doni la gana? De la barra lliure?
Ens volen fer creure que el Carnestoltes dura uns dies, que tot té el seu temps, que després torna la "rutina", la "normalitat", però en realitat hi ha qui viu en un carnestoltes permanent. Potser sense adonar-se'n, però ofenent, ferint, provocant, fent mal. És la llei del tot s'hi val, de viure fent el que un vol però pensant només en un mateix, sense tenir en compte les conseqüències dels propis actes, sense pensar si s'actua correctament o no, sense cap tipus de moral. És portar una doble vida, tenir una façana, portar moltes màscares, voler aparentar qui sap què, és no voler o no acceptar el propi jo o no voler que a un el coneguin per qui és, per com és...
Ara toca estar de festa, sortir, fer gresca..., que ja arribarà el temps de Quaresma, de pregària, dejuni i almoina, i la Pasqua i Pentecosta i..., així aniran passant els dies, les setmanes, els mesos i no ens n'adonarem i ja tornarà a ser Nadal. Ara toca posar-se la màscara per divertir-nos, per fer comèdia, però convindria que passat el temps ja no la portéssim, fóssim nosaltres mateixos i intentéssim ser més honestos, més senzills, més transparents. En definitiva, que ens mostréssim tal com som. Malauradament, però, de màscares, de bogeries, de falses aparences, de mentides, properes i llunyanes, en vivim tot l'any.